

Přejdeme-li film a vědecké záměry, můžeme zhruba říci, že ve fotografii jde o dva směry. Prvý z nich se snaží o přesný záznam fotografovaného tématu, druhý pracuje v obrazové tvorbě. Jeho výtvarným materiálem je světlo. Prvému pracovnímu druhu se někdy říká pasivní a je prý od vlastní tvorby oddělena hranicí umění. Není však možno říci, že právě umění oba řečené druhy spojuje?

Jedním z nejdůležitějších znaků umění je záměrnost, obrácená k účinu dšla; avšak dobrá fotografie, i ta, které jsme uvyklí říkati fotografie reportážní, sleduje vždy tento cíl. Při reportážní fotografii jsou většinou dány pracovní podmínky. Je dáno téma, světlo a tím i čas, ale to vše neznamená, že fotograf byl odsouzen k pasivitě. Naopak. Fotograf stojí před úkolem zachytiti podobu tváří, stav pohybu v určité chvíli či krajinný úsek, ale má to učiniti tak, aby zamýšlený obraz byl co nejvýraznější. Jde tedy o dovednost, jež rychle odhaduje fotogenické znaky objektu a současně přihlíží k možnostem svých prostředků. Jde o postřeh a dovednost s tím, co v dané chvíli máme po ruce, tak účelně, aby to vše sloužilo výtvarnému zájmu a účinu, jež sledujeme. Jde tedy o aktivitu svého druhu, jež se zřká jména umění jen ze skromnosti.